

ISTORIA BĂNCARĂ ȘI A BĂNILOR

<http://constiintacolectiva.net>

<https://www.youtube.com/user/GemstoneUniversity>

Puncte cheie din opera *Tragedy and Hope* scrisă de Carroll Quigley, cu mici adaugări scrise cu font verde și poze din diferite surse pentru a completa și demonstra validitatea acestor evenimente prezentate.

„Exista ... o rețea de Anglofili ... care se indentifică sub denumirea de Grupurile Mesei Rotunde. Cunosc operațiunile acestei rețele deoarece am studiat-o timp de două-zeci de ani și mi-a fost permis pentru doi ani la începutul anilor 1960, să examinez documentații și înregistrări secrete ale acestei organizații.”

„Nu am nici un fel de aversiune față de această organizație, sau față de scopurile ei și am fost pentru o mare parte a vieții foarte apropiat de aceasta organizație cât și de multe dintre instrumentalitățile acesteia. Am avut câteva obiecții ... împotriva unor politici practicate de aceștia ... dar în general opinia mea este ca în principiu aceasta încearcă să rămână în anonim, și consider ca rolul acesteia în istorie este destul de semnificativ pentru a fi luat în considerație.”

Capitolul 65

Carroll Quigley a fost un profesor de istorie la Universitatea Georgetown între 1941 și 1976. A predat deasemenea la Princeton și Harvard, și a lecturat la Institutul Brookings. A lecturat frecvent pentru Laboratorul de Armament Naval al Statelor Unite, Institutul de Relații Externe, și Colegiul Naval din Norfolk, Virginia. În 1958, a servit în calitate de consultant pentru Academia Navală din California pentru Proiectul Seabed. Proiectul a fost creat pentru a vizualiza stadiul viitoarelor sisteme de armament în America. Mai jos sunt prezentate extrase cheie legate de istoria banilor și a sistemului bancar prezentate de Profesorul Quigley în opera *Tragedy and Hope: A History of World in our Time*.

„Puterile capitalismului financiar au avut un scop proiectat departe în viitor, cu unica intenție de a crea un sistem de control financiar în mâini private, capabil să domine sistemul politic al

fiecarei țări cât și întreaga economie globală. Acest sistem va avea să fie controlat într-o manieră feudalistă de către bancile centrale din toată lumea, acționând în tandem prin înțelegeri secrete purtate în conferințe și întâlniri private.”

-- Citat din *Tragedy and Hope*, Carroll Quigley, Capitolul 20

Notă: Extrasele prezentate mai jos sunt luate din capitolele 5, 9, 20, 65, și 77 din *Tragedy and Hope*, și se concentrează pe discuțiile legate de rolul banilor și a și sistemului bancar în istoria lumii.

Capitolul 5 – Dezvoltările Economice Europene

Capitalismul Comercial

Civilizațiile Vestice sunt cele mai bogate și mai puternice organizații sociale create vreodată de om. Unul dintre motivele succesului acestor organizații a fost organizarea economică, care a fost transmisă în șase etape succesive, din care cel puțin patru sunt numite „capitalism”. Trei caracteristici legate de această dezvoltare sunt remarcabile.

În primul rând fiecare fază a creat condiții pentru dezvoltarea următoarei faze. Prima faza a fost în societatea organizațională formată din moșii agrare autonome (case boierești) astfel încât clasele superioare – lorzi/nobili/domni/domnitorii, laici sau ecleziastici – și-au satisfăcut dorințele și nevoile la un nivel atât de înalt încât au căutat să dea la schimb surplusurile pentru luxuri de origini străine.

Astfel a avut loc dezvoltarea negoțului cu articole de lux străine (mirodenii, textile fine, metale fine) care a devenit prima formă de capitalism comercial. În a doua fază, odată cu profiturile mercantile și extinderea piețelor s-a creat o cerere în domeniul textilelor și a altor bunuri ce putea fi satisfăcute doar prin aplicarea puterii de producție.

Din aceasta a rezultat o a treia fază: capitalismul industrial. Această fază a capitalismului industrial a crescut imediat cererea pentru capitaluri imobiliare precum linii de căi ferate, fabrici metalurgice, șantiere navale etc. în așa fel încât astfel de investiții nu mai puteau fi suportate din profiturile și averile private a proprietarilor individuali. Noi instrumente pentru finanțarea industriei au luat naștere sub forma corporațiilor cu răspundere-limitată (SRL-uri) și banci de investiții. Acestea au căpătat imediat poziția de a controla părțile primare a sistemului industrial, deoarece asigurau capital.

Drept rezultat a luat naștere capitalismul financiar. **Controlul capitalismului financiar a fost folosit pentru a integra sistemul industrial în unități mult mai mari împreună cu controale financiare interconectate. Așadar a fost creată posibilitatea de reducere a competiției având ca rezultat creșterea profiturilor. Prin urmare, sistemul industrial a capătat imediat capacitatea de a-și finanța expansiunea din propriile profituri, și odată cu această realizare, controalele financiare au fost slabite, și faza monopolului capitalist a luat ființă.**

În aceasta cea de a cincea fază, marile unități industriale, lucrând împreună fie direct, fie prin carteluri și asociații negustorești, au ajuns în poziția de a exploata majoritatea populației. Rezultatul a fost o mare criza economică care imediat a evoluat într-un efort pentru controlarea statelor – minoritatea spera să folosească puterea politică pentru a-și apăra poziția privilegiată, majoritatea spera să folosească statul pentru a reduce puterea și privilegiile minorității. Ambele părți sperau să folosească puterea statală pentru a găsi o soluție pentru aspectele economice ale crizei. Aceste eforturi dualiste s-au diminuat odată cu apariția pluralismului social și economic după 1945.

O depresie Acompaniază Tranziția spre Diferite Etape

A doua caracteristică demnă de luat în considerație legată de această dezvoltare a fost faptul că trecerea de la o etapă la alta a fost asociată cu o perioadă de depresie sau de activități economice reduse. Asta deoarece fiecare etapă, după fiecare fază progresivă, devenea mai târziu în faza finală, o organizație de interese ce se preocupau mai mult cu protejarea modurilor de acțiune stabilite decât de schimbările progresive pentru aplicarea resurselor pentru noi metode mai eficiente. Astfel de efecte au loc în orice fel de organizație, dar în special în privința capitalismului.

Scopul Primar al Capitalismului

O a treia caracteristică importantă a întregii dezvoltări este îndeaproape asociată cu natura specială a capitalismului. Capitalismul motivează intens activitățile economice deoarece asociază motivațiile economice cu interesele personale. Dar aceeași caracteristică, care este o sursă de putere pentru a facilita motivația economică prin alergarea după profit, este deasemenea o sursă de slăbiciune dacă luăm în considerație faptul că motivațiile egoistice contribuie la pierderea coordonării economice. Fiecare individ, datorită faptului că este foarte puternic motivat de interese personale, pierde din vedere rolul pe care propriile lui activități îl joacă în sistemul economic ca un întreg, și are tendința să se comporte ca și cum activitățile sunt întregul, ceea ce inevitabil daunează întregul.

Din cauză că unicul scop al capitalismului este alergarea după profit, nu are scopul principal să realizeze prosperitate, producție mare, consum mare, putere politică sau să ridice moralul. Toate acestea pot fi realizate sub capitalism, și în același timp pot fi sacrificate și pierdute sub capitalism, în funcție de relația scopului principal al activităților capitaliste – urmărirea profitului. De-a lungul istoriei din ultimii nouă sute de ani, capitalismul a ajutat atât la realizarea cât și la distrugerea scopurilor sociale.

Capitalismul Comercial

În diferitele etape ale capitalismului s-a urmărit câștigarea de profituri prin diferite tipuri de activități economice. Etapa inițială pe care o numim capitalism comercial, căuta profit prin mutarea bunurilor dintr-un loc în altul. Datorită acestor eforturi, bunurile plecau din locuri unde aveau o valoare mică, în locuri unde aveau o valoare mai mare, în timp ce banii se mișcau în sens opus.

Această evaluare, ce a determinat deplasarea banilor și a bunurilor și care le-a făcut să se miște în *direcții opuse*, se măsoară prin raportul dintre aceste două elemente. Așadar valoarea bunurilor era exprimată în bani, și valoarea banilor era exprimată în bunuri. Bunurile se deplasau din zonele în care erau evaluate la un preț mic, în zonele unde erau evaluate la preț mai mare și banii se deplasau din zonele cu prețuri mari în zone cu prețuri mici, deoarece bunurile erau mai valoroase acolo unde prețurile erau mai mari și *bani aveau mai multă valoare acolo unde prețurile erau mai mici*.

Banii și bunurile sunt Diferite

Deci, în mod clar banii și bunurile nu sunt unul și același lucru, ci chiar dinpotrivă sunt lucruri opuse. Majoritatea confuziei în dezbaterile economice apare din cauză că mulți nu pricep asta. **Bunurile sunt averea pe care o ai, în timp ce banii sunt un mijloc cu care poți revendica averea pe care nu o ai încă. Deci bunurile sunt averea; banii sunt un debit.** Dacă bunurile înseamnă avere; banii nu sunt avere, sau avere negativă, sau anti avere. Bunurile și Banii au un comportament opus unul față de celălalt, la fel cum se mișcă în direcții opuse. Dacă valoarea unuia crește, valoarea celuilalt scade, deci sunt invers proporționale. Valoarea bunurilor exprimată în bani, se numește „preț”, în timp ce valoarea banilor exprimată în bunuri se numește „valoare”.

Ascensiune Capitalismului Comercial

Capitalismul comercial a început atunci când negustori, transportau bunuri dintr-o zonă în altă zonă, și puteau să vândă aceste bunuri la un preț ce acoperea costul original, costul de transport al bunurilor incluzând cheltuielile negustorului, plus un profit. Această dezvoltare, care a început cu mutarea bunurilor de lux, a mărit averea deoarece a rezultat în specializarea activităților agricole și meșteșugurilor, ceea ce a dus la perfecționarea aptitudinilor și a producției, și deasemenea a introdus pe piață bunuri exotice.

Dezvoltarea Mercantilismului

Eventual, această fază a capitalismului comercial a fost instituționalizat într-un sistem restrictiv, numit adesea „mercantilism”, în care negustorii căutau să capete profituri, nu din manevrarea bunurilor, ci prin restricționarea transportului de bunuri. Prin urmare preocuparea obsesivă a profiturilor, ce mai devreme a condus la dezvoltarea prosperității prin suplimentarea negoțului și a producției, a devenit o restricție ce a afectat atât negoțul cât și producția, deoarece profitul a devenit un scop în sine în loc să fie un mecanism accesoriu în sistemul economic ca un întreg.

Felul în care capitalismul comercial (organizație economică în plină dezvoltare) a fost transformat în mercantilism (o organizație economică restrictivă) de două ori în istorie demonstrează nu doar natura sistemelor economice și natura oamenilor, ci deasemenea și natura crizelor economice și cum pot fi abordate acestea.

Bișnițarii Restricționează Negoțul pentru a mări profiturile

În vremea capitalismului comercial, negustorii au descoperit ca dacă creșteau volumul bunurilor provenite dintr-o zona unde erau evaluate la un preț mic, într-o zona unde erau evaluate la un preț mai mare, avea loc o tendință de creștere a prețurilor în prima zonă și scădere în zona din urmă. De fiecare dată când un vapor aducea un transport de mirodenii în Londra, prețul mirodeniilor începeau să scadă, în timp ce în momentul în care se întorceau în Malacca prețurile creșteau.

Acest trend îndreptat spre egalizarea prețurilor între două zone datorită manipularii bunurilor și a banilor dintr-o parte în alta aveau un efect negativ pentru profiturile negustorilor, însă satisfăceau în mare parte producătorii și consumatorii în ambele părți. Asta datorită faptului că diferența de preț dintre cele două zone scădea și negustorul nu mai putea să își „tragă partea.”

Nu a durat mult până când negustorii au realizat ca pot menține diferența de preț, și deci și profiturile lor, dacă restricționau fluxul bunurilor, astfel încât un volum egal de bani să circule pentru un volum redus de bunuri. Astfel, transportul marfurilor a scăzut, costurile au fost reduse, dar profiturile se mențineau.

Două lucruri pot fi luate în considerație în această situație mercantilistă. În primul rând, negustorii, prin aceste practici restrictive, își asigurau satisfacția prin limitarea producătorului pe de o parte și a consumatorului pe de altă parte; își permiteau să facă asta deoarece negustorul era intermediarul dintre cele două părți. În al doilea rând negustorul era dornic să mențină prețuri mari pentru bunurile ce le vindea în portul în care își avea domiciliul.

Negustorii au început să practice camăta

Dealungul timpului o parte din acești negustori au început să își schimbe interesele de la aspectul comercial cu schimburi de bunuri, la partea de schimb monetar. Au început să acumuleze profituri din astfel de tranzacții, și au devenit din ce în ce mai interesați de transportul și schimbul de bani în loc de transportul și schimbul bunurilor. În timp s-au implicat în împrumuturi bănești pentru a finanța navele negustorilor și activitățile acestora, cu o dobândă mare, asigurate de creanțe asupra bunurilor și navelor, care deveneau garanții pentru rambursarea împrumuturilor. **Notă: Aici își au originile practicile bancare moderne.**

Noii Bancheri erau Doritori de Dobânzi Mari

În acest proces interesele acestor noi bancheri au devenit opuse față de interesele negustorilor (în ambele părți puținii fiind conștienți de acest conflict de interese). Dacă negustori doreau prețuri mari și dobânzi mici, bancherii doreau o valoare mare a banilor (adică, prețuri mici) și dobânzi mari. Fiecare dintre cei doi doreau să mențină sau să crească valoarea tranzacțiilor (exprimată fie în bunuri sau bani după caz), și neglijau relativ tranzacția în sine (care îi interesa pe producători și pe consumatori).

Operațiunile Bancare au fost Ținute Secret Pentru a da Impresia că sunt greu de Stăpânit.

În ansamblu, specializarea activităților economice, prin segmentarea proceselor economice, a făcut posibilă concentrarea pe o anumită porțiune a procesului și, prin maximizarea acelei porțiuni, restul au avut de suferit. Aceste procese nu doar că au fost segmentate în producători, bișnițari și consumatori dar a segmentat și bișnițarii în două grupe (o grupă ce aveau interese în bunuri, și cealaltă în bani), care aveau scopuri contradictorii *pe termen scurt*. Sistemul care inevitabil a rezultat ar fi putut să fie rezolvat și reformat doar în referință cu sistemul ca un întreg.

Din nefericire, cele trei părți ale sistemului, legate de producția, transferul și consumul de bunuri, erau concrete și vizibile astfel încât oricine putea să le priceapă doar prin examinarea acestora, în timp ce **operațiunile bancare și financiare erau ascunse, împrăștiate și abstracte pentru a crea impresia că sunt prea complicate. În plus, bancherii au făcut tot posibilul pentru a păstra activitățile secrete și ezoterice. Activitățile acestora erau reflectate în înscrisuri misterioase aflate în balanțe contabile ce nu erau niciodată expuse curioșilor.**

Relația dintre Bunuri și Bani a fost clară pentru Bancheri

Pe parcursul timpului faptul central al sistemelor economice în curs de dezvoltare, relația dintre bunuri și bani, au devenit clare, cel puțin pentru bancheri. În aceasta relație, sistemul de prețuri depindea de cinci lucruri: oferta de bunuri, cererea de bunuri, oferta de bani, cererea de bani, și viteza de schimb dintre bunuri și bani.

O creștere a trei dintre acestea (cererea de bunuri, oferta de bani, viteza mare a circulației) afectau creșterea prețurilor pentru bunuri și scăderea valorilor banești. Această inflație era de neacceptat pentru bancheri, dar în același timp ideală pentru producători și negustori. Pe de altă parte o scădere al acestor trei elemente ar crea o deflație ceea ce ar fi fost ideală pentru bancheri, îngrijorătoare pentru producători și negustori, și o bucurie pentru consumatori (care puteau obține mai multe bunuri cu mai puțini bani). Ceilalți factori funcționează în sens invers, astfel încât o creștere al acestora (oferta de bunuri, cererea de bani, și o circulație incesantă) ar fi fost deflaționistă și vice versa.

Astfel de fluctuații a prețurilor, fie inflaționiste sau deflaționiste, au fost forțe majore în istoria ultimilor șase secole. De-a lungul acestei perioade, puterea acestora de a modifica viața și istoria omenirii a devenit din ce în ce mai puternică.

Bancheri Obsedați să Mențină valoarea Banilor

Redistribuirea averilor prin schimbarea prețurilor este la fel de importantă dar atrage foarte puțină atenție. Creșterea prețurilor este avantajoasă pentru debitori și dezavantajoasă pentru

creditori, și invers în cazul prețurile în scădere. Un debitor chemat să onoreze o datorie când prețurile sunt mai mari decât în momentul în care a contractat împrumutul, trebuie să cedeze mai puține bunuri și servicii decât a obținut la data anterioară, ce a fost contractat la un preț mai mic când a făcut împrumutul. Un creditor, precum o bancă, care împrumută bani la un anumit preț, primește înapoi aceeași cantitate de bani dar care pot cumpăra mai puține bunuri și servicii deoarece banii contractați au o valoare mai mică. De exemplu contractezi un împrumut pentru o casă în valoare de 100.000 și peste 5 ani casa valorează 400 000, Banca acuma poate sa pretindă doar un sfert din casă. **De aceea bancherii (creditori în termeni monetari) au fost obsedați să mențină valoarea banilor, deși motivul pe care ei l-au prezentat lumii legat de aceasta obsesie („banii sanatoși” mențin „încrederea afacerilor”) a fost mai mult propagandistă decât precisă.**

Câteva sute de ani în urmă, bancheri au început să se specializeze, cu cei mai bogați și influenți asociindu-se din ce în ce mai mult cu comerțul extern și tranzacții de schimb valutar. Având în vedere că aceștia erau mai bogați și mai cosmopoliți și se preocupau din ce în ce mai mult cu chestiuni de importanță politică precum stabilitatea și deprecierea valurilor, pace și război, căsătorii între dinastii, și monopoluri negustorești internaționale, aceștia în timp au devenit finanțatori și consilieri financiari ai guvernelor.

Mai mult decât atât, având în vedere că relația acestora cu guvernele era întotdeauna una definită în termeni monetari și nu în termeni reali, și faptul că erau obsedați cu stabilitatea monetară și tranzacțiile dintre țări, **bancherii și-au folosit puterea și influența să facă două lucruri: (1) să exprime banii și datoriile în termeni unui produs strict limitat adică aur; și (2) să scoată toate chestiunile monetare de sub controlul guvernelor și autoritatea politică, pe motiv că acestea vor fi mai bine gestionate de interesele bancare private.**

Ce prevede Legea nr.312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României?

Legea nr.312/2004 prevede la art.1 alin.(2) că Banca Națională a României este o instituție publică independentă, iar la art.3 alin.(1) că Banca Națională a României și membrii organelor sale de conducere, în îndeplinirea atribuțiilor, nu vor solicita sau primi instrucțiuni de la autoritățile publice sau de la orice altă instituție sau autoritate.

Astfel bancile centrale (private) primesc tratament legislativ privilegiat în ziua de azi precum „Legea nr.312/2004” Sursa <http://www.bnro.ro/Independen%C8%9Ba-bancii-centrale--14057.aspx>

Capitalismul comercial între anii 1440-1815 a fost marcat de supremația companiilor mandatate de către Monarhi, precum Hudson's Bay, Companiile Indiilor de Est (Britanică și Olandeză), Virginia Company, și Muscovy company. Rivalii Angliei în toate aceste activități au fost eliminați datorită puterii militare și avantajelor datorate poziției insulare. În urma nenumăratelor victorii și dominației maritime, din punct de vedere financiar Anglia a descoperit secretul creditului și economic, s-a imbarcat în Revoluția Industrială.

Bancherii Crează bani din Nimic

Creditul era ceva cu care Italiani și Olandezi erau familiarizați cu mult înaintea Supremației Britanice. **Fondarea Bank of England de către William Paterson și amicii lui în 1694 este un eveniment semnificativ în istoria lumii. Multe generații au încercat să scape de inconveniența folosirii aurului** (adică era greu de cărat), folosind bucați de hârtie ce reprezentau bucațele de aur. Aceste bucațele de hârtie se cheamă certificate de aur. Un astfel de certificat îl îndreptățește pe purtător să primească în schimb o anumită cantitate de aur la cerere, dar datorită comodității de a folosi aceste bilete de bancă, doar o mica parte din deținătorii de certificate de aur și-au revendicat aurul.

Bancherii au realizat că nu au nevoie în rezerva lor decât un anumit procent în aur conform cerințelor de revendicare; în consecință restul aurului putea acum fi folosit în alte scopuri și anume banca putea acum să emită un volum mai mare de certificate de aur ce depășea considerabil volumul rezervei de aur ce putea fi rascumpărat (De exemplu se emiteau certificate de aur prin credite în valoare de 10 kg aur ceșu banca avea în rezerva doar 1kg). Un astfel de volum excesiv de revendicări de hârtie sunt ceea ce numim noi astăzi bancnote.

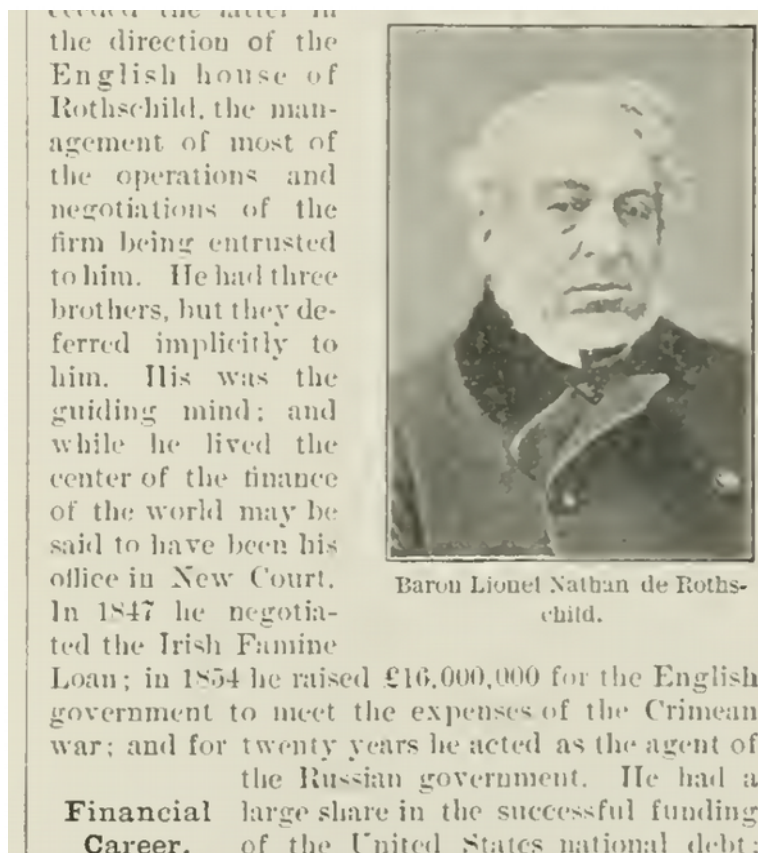
Practic prin emisiunea de astfel de revendicări de hârtie ce depășea rezervele valabile de aur, înseamna că bancherii creau bani din nimic. Mai târziu același lucru s-a manifestat într-o altă formă, nu datorită bancilor de emisie, ci datorită bancilor de depozit. Depozitarii au descoperit că ordinele de plată și cecurile întocmite în contul depozitelor depuse de către deponenți și acordate unor terțe persoane, adesea nu erau încasate de aceștia din urmă, ci erau depuse în conturile proprii. Deci fizic nu avea loc nici un transfer de fonduri, și plățile erau gestionate pur și simplu prin transferuri în balanțele contabile în conturile respective (operațiuni contabile bancare).

În consecință, bancheri bancheri au considerat ca pot să aibă în „mână” bani decât procentul care era probabil să fie extras din conturi; restul putea fi folosit pentru împrumuturi, și dacă aceste împrumuturi erau făcute printr-un depozit pentru client, care în schimb va folosi cecuri în loc de hartii monetare fizice, astfel de „depozite create” sau împrumuturi puteau la rândul lor să fie acoperite doar printr-o fracțiune din valoarea acestora ținute în rezervă. **Deci nu era necesar ca bancheri să aibă în trezorerie bani fizici (fie aur, certificate de aur, sau bilete la ordin), astfel împrumuturile erau efectuate doar prin înregistrări contabile.**

Capitalismul Financiar 1850-1931

A treia etapă a capitalismului are o semnificație extrem de importantă în istoria sec. XX, și influențele sale au fost atât ascunse cât și oculte. **Esențial, vechiul sistem dezorganizat și metodele locale de gestionare a banilor și a creditelor au fost organizate într-un sistem integrat cu baze internaționale.** Centrul acestui sistem a fost Londra cu filiale în New York și Paris care a realizat un sistem bancar integrat ce a capitalizat industria grea, căile ferate, industria metalurgică, mine de cărbune și utilitățile electrice.

[Lionel Nathan Rothschild] „Era o minte călăuzitoare și în timpul vieții sale se spune că centrul finanțelor globale ar fi fost biroul acestuia în New Court. În 1847 a negociat împrumutul pentru **foametea Irlandeză**; în 1854 a strâns £16 000 000 pentru guvernul Englez pentru a putea face față cheltuielilor în războiul din Crimeia; a fost pentru 20 de ani agent al Guvernului Rusesc. A avut o mare influență în finanțarea datoriei naționale a Statelor Unite...” Paragraf tradus din **Enciclopedia Evreiască volumul 10**

Unul din motivele pentru care acest sistem și-a avut centrul în Londra a fost structura socială oligarhică Britanică care a furnizat o distribuție extrem de inegală (inechitabilă). Un alt motiv a fost faptul că clasele de rang înalt erau aristocratice dar nu și nobile și erau dispuse să recruteze clasele de rang inferior ale societății și primeau în rangurile sale femei din aristocrația Americană și Evrei din Europa Centrală. **Nu în ultimul rând foarte semnificative au fost aptitudinile de manipulare financiară, în special în special în scena internațională, căpătate de un grup de bancheri din Londra în perioada capitalismului comercial și industrial.** Notă: După anii 1850 a avut loc înființarea Bancii Naționale Românești și împrumutul Stern după cum vom vedea în continuare.

Dinastia Bancherilor Internaționali

Bancherii comercial din Londra ... au introdus în rețeau lor financiara centre de banci provinciale, organizate sub formă de banci comerciale și banci de economii, cât și companii de asigurare, pentru a forma un singur sistem financiar la nivel internațional prin care vor controla cantitatea și fluxul de bani astfel încât vor avea capacitatea să influențeze, și chiar să controleze, guvernele pe de o parte și industriile pe de altă parte.

respins de Comisia Centrala de la Focșani; in programul gruparii liberale din 1861, se prevedea "crearea unei bănci naționale"; la 17 aprilie 1862, statul român concesiona capitalului prusac, fără un rezultat concret, înființarea "Băncii Naționale a României" și privilegiul emisiunii bancnotelor; la 19 octombrie 1865, Al. I. Cuza acorda unui grup de capitaliști englezi concesiunea înființării unei bănci de scont și emisiune numită "Banca României", care, patru ani mai târziu, a renunțat la privilegiul emisiunii, devenind o bancă de scont; în programul din 1867, liberalii înserau din nou un punct referitor la organizarea sistemului de credit: "Vom îmbunătăți finanțele noastre mai cu deosebire, îndată ce vom

<http://www.bnr.ro/Inceputurile--1053.aspx>

Aceștia, dacă aruncăm o privire înapoi în perioada dinastiilor monarhice în care își au originile, au aspirat să stabilească dinastii de bancheri internaționali și au avut cel puțin succesul pe care mulți conducători dinastici politici l-au avut. **Cea mai mare din aceste dinastii desigur, a fost urmașii lui Meyer Amschel Rothschild (1743-1812) din Frankfort, al cărui bărbați descendenți pentru cel puțin două generații s-au căsătorit cu verișori de gradul unu sau doi.** Cei cinci fii din Familia Rothschild au stabilit filiale în Vienna, Londra, Naples și Paris cât și în Frankfort, și au cooperat într-o manieră care a fost copiată de alte dinastii bancare dar care nu au depășit nivelul familiei Rothschild.

Numele celor mai importante familii bancare sunt Raring, Lazar, Erlanger, Warburg, Schroder, Eligman, Speyer, Mirabaud, Mallet, Fould și deasupra tuturor Rothschild și Morgan.

„S-a căsătorit pe 20 August, 1770 cu **Guttele Schnapper**, care a trăit să își vadă fiii devenind conducătorii finanțelor Europene. Mayer a fost un agent general și un bancher, și a făcut afaceri deasemenea cu obiecte de artă și alte curiozități. Mai târziu a devenit agent al lui William IX, Landgraful Hesse-Cassel care a moștenit după moartea tatălui său în 1785 cea mai mare avere privată din Europa, ce a rezultat în mare parte din angajarea de trupe pentru guvernul Britanic în scopul de a anihila Revoluția Statelor Unite. Mayer Amschel Rothschild a intrat în legătura cu prințul în 1775 dar se pare ca nu a făcut prea multe afaceri cu el până la sfârșitul deceniului. A schimbat ceva aur Britanic pentru acesta în 1789 și în 1794 a luat aur în valoare de 150 000 Lire, dar nu singur, ci prin asociație cu alți șase brokeri de aur din Frankfort. Doar spre

in the house of his father, who was then dead. He married, Aug. 29, 1770, Güttele Schnapper, who lived to see her sons at the head of European finance. Mayer was a general agent and banker, and traded also in works of art and curios. In the latter connection he became an agent of William IX., Landgrave of Hesse-Cassel, who on his father's death in 1785 had inherited the largest

Mayer Amschel Rothschild.

private fortune in Europe, derived mainly from the hire of troops to the British government for the putting down of the Revolution in the United States.

Mayer Amschel Rothschild had become acquainted with the crown prince in 1775, but does not seem to have done much business with him till toward the end of the next decade. He changed some English gold for him in 1789, and in 1794 took as much as £150,000 worth, but not alone, having associated with him no less than six other bullion-brokers of Frankfort. It was only toward the end of 1798 that he had sufficient credit with the prince to undertake single-handed any large quantity of gold brokerage. From 1800 to 1806 the land-

sfârșitul anului 1798 a avut credit suficient cu prințul pentru a face afaceri de unul singur pe piața brokerajului cu aur.”

În Frankfort (Frankfurt de Main) își au originile și **bancherii Stern care au creditat primul împrumut al României în vremea lui Alexandru Ioan Cuza** și deasemenea și-a căsătorit progeneriturile cu membri ai familiei Rothschild. **Caroline Stern a fost soția lui Solomon Mayer Rothschild**, tatăl lui Mayer Amstel Rothschild. Deci generațiile următoare ale familiei Stern au fost veri cu Generațiile familiei Rothschild.

Dacă tot vorbim despre activitățile financiare și economice a bancherilor internaționali, nu putem ignora celelalte atribuții ale acestora. Aceștia erau mai mult cosmopoliți decât naționaliști, în special în generațiile mai târzii. Erau de obicei foarte civilizați, gentilmeni cultivați, susțineau educația și artele, astfel chiar și astăzi colegiile, companiile de operă, simfonii, librăriile și muzeele încă reflecta generozitatea acestora. În acest scop au pus la care o structura de fundații dotate de care încă suntem inconjurați în ziua de azi.

Chiar dacă aceste familii bancare au devenit implicate în industriile domestice prin dezvoltarea capitalismului financiar, se deosebeau de bancherii obișnuiți în câteva feluri distincte: (1) ei erau cosmopolitani și internaționali (2) erau foarte apropiați de guvern și interesați în special de datoriile guvernamentale, incluzând datoriile externe guvernamentale (3) **interesele acestora era exclusiv în tiluri de stat și foarte rar în bunuri, datorită faptului că admirau „lichiditățile” și considerau că împrumuturile pe bază de bunuri și chiar imobiliare era primul pas pentru a falimenta un guvern** (4) erau foarte devotați practicilor secrete de folosire a influenței financiare în viața politică.

Notă: Punctul 3 este demonstrat în paragraful de pe site-ul oficial al BNR în legătură cu insolvența guvernului român care este insolvent până la ora actuală. Plus faptul că primele instrumente financiare emise de Banca României se numeau **bilete ipotecare** deoarece erau garantate prin domeniile statului.

stat.

Prelungirea timp de un deceniu a echilibrării conturilor de credit și debit ale guvernului român la Banca Națională s-a datorat insolvenței statului datornic, care a continuat să facă apel la institutul de emisiune până la sfârșitul anului 1921, și întâzierii realizării unificării monetare.

<http://www.bnr.ro/1919---1939--1055.aspx>

Bancherii Au Simțit că Politicienii Nu Puteau Fi de Încredere cu Sistemul Monetar

Influența capitalismului financiar și a bancherilor internaționali care l-au creat, a fost exercitată atât asupra afacerilor cât și a guvernelor, dar nu ar fi putut face nimic dacă nu ar fi avut capacitatea să determine ambele (afacerile și guvernele) să accepte două „axiome” ale propriilor ideologii. Ambele axiome se bazau pe ipoteza că politicienii erau prea slabi și prea predispuși presiunilor populare și nu puteau să fie de încredere cu sistemul monetar; în mod corespunzător, sancționarea tuturor valorilor și stabilitatea banilor putea fi protejată în două feluri: acoperirea valorică în aur și permisiunea ca bancherii să controleze aprovizionarea banilor. **Pentru a putea face toate acestea a fost necesară mascarea, sau chiar inducerea în eroare a guvernelor și a populațiilor despre natura banilor și metodele operaționale financiare.**

Înainte existau multe bănci de emisiune dar eventual această funcție a fost restricționată la doar o singură „bancă centrală” în fiecare țară. Astfel de bănci, chiar și băncile centrale, erau instituții private controlate de acționarii acestora și care aveau profituri din urma operațiilor bancare. În majoritatea țărilor băncile centrale au fost îndeaproape înconjurate de firme bancare de investiții private aproape invizibile. Acestea, precum planeta Mercur, erau foarte greu observabile în lumina emisă de băncile centrale care erau dominate de aceste firme bancare de investiții private. Însă un observator atent putea să vadă asociațiile private dintre acești bancheri internaționali privați și banca centrală.

 Banca Națională a României era o societate anonimă cu un capital social românesc de 30.000.000 lei (60.000 acțiuni) și avea privilegiul exclusiv de a emite bilete de bancă la purtător. Statul deținea o treime din acțiuni, iar restul de două treimi aparțineau particularilor. În schimbul

<http://www.bnr.ro/Inceputurile--1053-Mobile.aspx>

brothers by the government of Portugal, David being created a viscount, and Hermann a baron.

Baron de Stern was a member of the Anglo-Jewish Association and of the Jews' Free School, and a director of the Imperial Bank, the Bank of Rumania, the London and San Francisco Bank, and the East London Waterworks Company.

BIBLIOGRAPHY: *Jew. Chron. and Jew. World*, Oct. 21, 1887; *Times* (London), Oct. 21, 1887.

J.

G. L.

Notă: Baronul de Stern (care era rudă cu Rothschild) a fost Director al „Bank of Rumania” și alte bănci centrale importante. Sursa „Enciclopedia Evreiască volumul XI”

În Statele Unite majoritatea industriei era finanțată direct de bancheri de investiții, și puterea de influență a acestora asupra industriei și a guvernului era foarte mare, în timp ce banca centrală (**Federal Reserve Bank din New York**) a fost înființată în 1913 dar a început să devină o putere financiară mult mai târziu (după ce capitalismul financiar a ieșit din scenă). În Germania industria a fost finanțată și controlată de banci de discount, în timp ce banca centrală era o putere foarte mică înainte de 1914. În Rusia rolul guvernului era total dominant în viața economică.

Doi factori care determină valoarea banilor sunt cererea și apovizionarea de bani. **Existau o varietate de metode de control care puteau fi influențate de bancheri, altele puteau fi influențate de guvern, și unele care nu puteau fi influențate de nici unul dintre aceștia.**

Băncile centrale pot varia, de obicei, cantitatea de bani în circulație prin "operațiuni de piață deschisă" sau prin influențarea ratelor de discount ale băncilor mai mici. Pe piața deschisă, o bancă centrală cumpără sau vinde titluri de stat (obligațiuni guvernamentale) . Dacă cumpără crește volumul monetar în sistemul economic; dacă vinde reduce volumul monetar în comunitate. Având în vedere că bancilor le era permis să emită împrumuturi de câteva ori mai mari decât valoarea rezervelor, astfel de tranzacții le permitea să emită împrumuturi colosale în urma tranzacțiilor cu titlurile de stat. [datorită sistemului de rezervă fracționară**]**

Bancile centrale pot deasemenea schimba cantitatea monetară prin influențarea politicilor de credit al bancilor inferioare. Aceasta poate fi realizată prin diferite metode, cum ar fi ratele de re-discount și cerințele rezervei monetare. Prin schimbarea ratei de re-discount, ne referim la rata dobânzii pe care banca centrală o practică în împrumuturile oferite bancilor inferioare. Dacă această rată de re-discount crește, bancile centrale forțează bancile inferioare să crească rata dobânzilor pentru împrumuturile curente, altfel nu ar mai face profit. O astfel de creștere a dobânzilor tinde să influențeze cererea de credite și deci volumul depozitelor. Dacă scade această rată de re-discount are loc un rezultat opus.

Puterile guvernamentale asupra cantității monetare sunt de diferite feluri, și includ (a) controlul asupra bancii centrale (b) control asupra taxelor publice și (c) control asupra cheltuielilor publice. Controlul asupra bancilor centrale diferă de la o țară la alta. **Având în vedere ca majoritatea bancilor centrale sunt societăți private**, acest control este fregvent controlat prin obiceiuri decât prin lege.

Estate Credit. As of 16th December, the state withdrew from the association with the NBR, which turned into a privileged privately-owned bank, and the government's rights passed on to the shareholders. The Bank was granted the prerogative to issue currency by 31st December 1920, subsequently extended to 31st December 1930. **Founder of the NBR**

Notă: „Începând cu 16 Decembrie, statul s-a retras din asociație cu BNR, care s-a transformat într-o bancă privată privilegiată, și drepturile guvernamentale au fost cedate acționarilor.” Sursa varianta în engleză al site-ului oficial BNR (poza de mai sus) <http://www.bnr.ro/Brief-History-of-the-NBR-2730-Mobile.aspx>

Puterile guvernamentale asupra volumului monetar în comunitate exercitat prin cheltuielile și taxele publice sunt independente de controlul bancilor centrale. Taxarea tinde să reducă volumul monetar într-o comunitate și este de obicei o forță deflaționară; cheltuielile guvernamentale tinde să crească volumul monetar într-o comunitate și este de obicei o forță inflaționară. Efectele totale a politicilor guvernamentale depinde care dintre cele două este mai mare (taxare sau cheltuieli publice). Un buget nebalansat va fi inflaționar pe când un buget cu un surplus va fi deflaționar.

Puterea monetară – Controlată de Bancherii de investiții internaționale – Domina Afacerile și Guvernul

În ansamblu, până în 1931, bancherii, în special Puterile financiare controlate de bancherii de investiții internaționale, au reușit să domine atât întreprinderile cât și guvernul. Ei puteau să domine mediul de afaceri, în special în acele segmentele și activitățile unde industria nu își putea finanța propria nevoie de capital, deoarece bancherii de investiții aveau abilitatea de a furniza sau refuza un astfel de capital. Deci, interesele familiei Rothschild au ajuns să domine multe din caile ferate din Europa, în timp ce Morgan a dominat cel puțin 26 000 de mile de cale ferată în America.

Astfel de bancheri au mers și mai departe. În schimbul unor flotări de titluri de valoare industriale, aceștia au ocupat poziții de directori a unor firme industriale, la fel cum au făcut deja în cazul bancilor comerciale, companiilor de asigurare și companii de finanțare. Din aceste instituții mai mici au reușit să facă capital pentru întreprinderi care au cedat controlul și departe de cei care s-au opus.

Atonement, which Lord Rothschild regularly attends.

Lord Rothschild is a governor of the Bank of England and a presiding officer of many great corporations. In 1902 he was appointed a member of the Royal Commission on Alien Immigration, an office that brought him in touch with the late Theodor Herzl, whose East-African project he indorsed. He offered positive and outspoken resistance to the bills proposed in Parliament for the restriction of alien immigration. He has always been a liberal contributor to funds for the relief of the persecuted in Russia and elsewhere; he is a supporter and an officer of most of the communal charities, and a dispenser of private charity on a large scale, and is

„Lordul Rotschild este guvernator al Bank of England și președinte a multor coporații.”
<https://constiintacolectiva.net/wp-content/uploads/2018/11/Jewish-Encyclopedia-Volume-10-2.pdf>

Aceste firme erau controlate prin interconectarea directoratelor, a holdingurilor, și a bancilor inferioare. Ei au creat amalgamări și, în general, au redus concurența, până la începutul secolului douăzeci când multe activități au fost atât de monopolizate încât și-au permis să crească prețurile non-competitive peste costuri pentru a obține profituri suficiente pentru a se auto-finanța.

Dar înainte ca această etapă să fie înfaptuită, un număr relativ mic de bancheri erau în poziții de mare influență în viața economică Europeană și Americană. În 1909, Walter Rathenau, care era în poziție să cunoască multe lucruri (deoarece a moștenit de la tatăl său controlul companiei Germane General Electric) a spus, „Trei sute de indivizi, care se cunosc între ei, direcționează destinul economic al Europei și aleg ca succesori doar din rândurile lor”.

<https://ortodoxinfo.ro/2017/09/11/citatul-zilei-walther-rathenau-despre-cei-300-care-conduc-omenirea/>

Puterea Bancherilor de investiții asupra Guvernelor.

Puterea Bancherilor de investiții asupra guvernului a rezultat dintr-un număr de factori, din care probabil cel mai semnificativ a fost nevoia guvernelor de a emite bonuri de tezaur pe termen scurt cât și obligațiuni guvernamentale. La fel cum oamenii de afaceri merg la băncile comerciale pentru avansurile de capital curente pentru a netezi discrepanțele dintre veniturile lor neregulate și intermitente și riscurile lor periodice și persistente, și guvernele trebuie să meargă la bancile mercantile (sau instituțiile controlate de acestea) pentru a reglementa găurile din buget.

Fiind experți în bonuri de tezaur, bancherii internaționali nu numai că au manevrat progresele necesare, dar au început să ofere sfaturi funcționarilor guvernamentali, și în multe ocazii, și-au plasat mulți dintre proprii lor membri în poziții guvernamentale pentru a reglementa situația. Încă din 1961 aceste practici au fost acceptate în America astfel încât un Bancher de investiții Republican ajungea în poziția de secretar al trezoreriei (casier central) într-o administrație Democratică fără prea multe comentarii.

Jews was read at the Berlin Congress of 1878.

Baron Lionel's political career was chiefly memorable for the conspicuous part he took in the struggle for Jewish emancipation. At the general election in July, 1847, he was elected member of Parliament in the Liberal interest for the city of London, with Lord John Russell and two other members. Parliament that year met early, and Lord John Russell, then prime minister, brought in a bill, which was passed by a large majority in the House of Commons, affirming the eligibility of Jews to all functions and offices to which Roman Catholics were ad-

”Carierea politică a baronului Lionel (Lionel Rotshchild) a fost ales membru al Parlamentului în interesele liberale ([https://ro.wikipedia.org/wiki/Istoria a liberalismului în România](https://ro.wikipedia.org/wiki/Istoria_liberalismului_in_Romania)) pentru City of London...” Paragraf preluat din Enciclopedia Evreiască volumul 10 – 1905.,

În mod natural, influența bancherilor asupra guvernelor din timpul perioadei capitalismului financiar (aprox. 1850-1931) nu a fost ceva despre care toată lumea putea să vorbească liber,

dar a fost admisă destul de des de către persoanele care făceau parte din cercul acestor puteri bancare, în special în Anglia. În 1852 Gladstone, cancelarul Eșicherului, a declarat, „Ideia întregii situații a fost următoarea: guvernul în sine nu va avea să fie o putere substanțială în ceea ce privește Finanțele, ci va permite ca Puterile Monetare să fie supreme și nepuse la îndoială”. Pe 26 Septembrie 1921 ziarul Financial Times a scris „**O jumătate de duzină de oameni din vârful celor cinci cele mai mari bănci ar putea răsturna întreaga structură a finanțelor guvernamentale, renunțând la reînnoirea bonurilor de trezorerie (titluri de stat)**”.

Montagu Norman și J.P. Morgan Domină Lumea Financiară

Pe lângă puterea asupra guvernului bazată pe finanțări și influențe personale, bancherii puteau să dirijeze guvernele după bunul lor plac prin alte presiuni. **Având în vedere că funcționari guvernamentali erau relativ ignoranți în domeniul finanțelor, au căutat sfaturile bancherilor care erau considerați experți în acest domeniu. Istoria ulimului secol arată, după cum vom vedea mai târziu, că sfaturile oferite guvernelor de către bancheri, la fel ca și sfaturile oferite industrialștilor, erau în mod consistent în avantajul bancherilor, dar de multe ori era dezastruos pentru guverne, omenii de afaceri și pentru popor în general.**

Astfel de sfaturi puteau fi impuse dacă era necesar prin manipularea schimburilor, valoarea aurului, ratele dobânzilor, și nivelurile de activitate ale afacerilor. Puterea acestor bancheri internaționali a atins apogeul în anii 1919-1931, când Montagu Norman și J.P. Morgan nu dominau numai lumea financiară în America dar și relațiile internaționale cât și alte chestiuni.

Pe 11 Noiembrie 1927, Wall Street Journal l-a denumit pe Norman „Dictatorul Valutelor Europene”. Montagu Norman a spus odată: „Dețin hegemonia întregii lumi”. Deasemenea a fost raportat că Guvernatorul Norman lua foarte rar decizii fără să se consulte mai întâi cu reprezentanții J.P. Morgan.

<https://www.bookuria.info/recenzie-stapanii-finantelor-de-liaquat-ahamed/>

Criza imperială Britanică

Anglia a devenit cel mai mare imperiu al lumii datorită faptului că are anumite avantaje ce alte țări nu le au. Vom menționa trei dintre aceste avantaje: (1) este o insulă, (2) a fost situată în Atlantic, și (3) că tradițiile sale sociale la domiciliu au produs voința și talentele pentru achiziția imperială.

În timp ce clasa elitelor din Anglia nu putea să devină nobili, putea totuși să devină aristocrați. **Unul din principalele atribute al acestei clase în Anglia erau să își educe fii în sisteme educaționale de tip Spartan, foarte scumpe, exclusive precum Eton, Harrow și Winchester;**

Cecil Rhodes Organizează o Societate Secretă în 1891

Cecil Rhodes (1853-1902) a exploatat foarte intens zăcămintele de aur și de diamante din Africa de Sud, a ajuns să fie prim ministru în colonia Cape (1890-1896), a contribuit financiar pentru anumite partide politice, a controlat pozițiile parlamentare atât în Anglia cât și în Africa de Sud, și a căutat să

câștigate o fâșie din teritoriul Britanic în Africa, de la Capul Buna Speranță până în Egipt, și să unească aceste două extremități cu o linie de telegraf și într-un final cu o cale ferată până în Cairo.

Rhodes a capătat suport financiar pentru scopurile sale. Prin acest suport financiar oferit de Lordul Rothschild și Alfred Beit, a reușit să monopolizeze minele de diamant din Africa de Sud sub compania De Beers Consolidated Mines și a pus la punct o imensă întreprindere minieră auriferă, Consolidated Gold Fields. În anul 1890 Rhodes avea un venit personal de cel puțin un milion de Lire Sterline pe an [echivalentul a aproximativ 100 milioane dolari în prezent] care a fost cheltuit fără limită pentru scopurile sale misterioase, încât trecea de obicei peste limita contului său.

O asociație a fost înființată oficial pe 5 Februarie, 1891 când Rhodes și William Stead au organizat o societate secretă la care Rhodes visa de 60 de ani. În această societate secretă Rhodes va fi liderul; Brett și Milner formau un comitet executiv; Lordul Arthur Balfour, Sir Harry Johnston, Lord Rothschild, Lordul Albert Grey și alții erau listați ca potențiali membri a unui „Cerc de inițiați”; în același timp mai exista un cerc numit „Asociația de ajutoare” (care mai târziu a fost reorganizată de Milner sub denumirea de Masa Rotundă).

În 1919 adepții lui Rhodes au fondat Institutul Regal de Afaceri Internaționale (Chatham House) al carui finanțatori primari au fost Sir Abe Bailey și familia Astor (care deținea ziarul The Times). Instituții similare de Afaceri Internaționale au fost stabilite în principalele domenii Britanice și în Statele Unite (unde este cunoscută sub denumirea de Consiliul de Relații Externe) în perioada 1919-1927.

Puterea și influența grupului Rhodes-Milner în afacerile imperiale Britanice și în politicile externe începând din anul 1889, deși nu au fost recunoscute unanim, nu pot fi considerate exagerate. Trebuie să menționăm ca un exemplu că acest grup a dominat ziarul The Times din 1890 până în 1912, și au avut control total din 1912 (exceptând anii 1919-1922).

În ciuda intențiilor lui Rhodes, acesta nu era rasist, și nici nu a fost un democrat politic. A lucrat îndeaproape atât cu Evreii, nativi negri, sau cu buri cât și cu Britanicii. Cea mai mare slăbiciune s-a bazat pe faptul că atașamentul față de scopurile proprii îl l-au făceau foarte tolerant în ceea ce privește metodele sale. El nu a ezitat să folosească mită sau forța dacă considera că sunt eficiente pentru a-și atinge scopurile.

Capitolul 20 – Perioada Stabilizării, 1922-1930

America devine cel mai mare Creditor al lumii

În 1914 supremația Britanică ca centrul financiar, ca piață comercială, ca creditor, și ca comerciant naval era amenințată. În această fază crucială în dezvoltarea Angliei a avut loc Primul Război Mondial. Acest lucru a avut un dublu rezultat în ceea ce privește acest subiect. A forțat Anglia să amâne pe termen nelimitat orice reformă a sistemului industrial pentru a-l ajusta tendințelor moderne; și a grabit dezvoltarea acestor tendințe astfel încât ceea ce ar fi trebuit să se dezvolte în 20 de ani a fost dezvoltat în 5 ani.

Războiul a schimbat poziția Statelor Unite față de restul lumii de la un debitor ce datora \$3 miliarde, la un creditor caruia i se datorau \$4 miliarde. Asta fără să includem datoriile interguvernamentale de \$10 miliarde datorate Statelor Unite în urma ce aceasta a creditat Europa în timpul războiului. Poziția Angliei deasemenea s-a schimbat de la un creditor căruia i se datorau \$18 miliarde la un creditor ce i se datorau \$13.5 miliarde. În plus, Anglia avea de recuperat datorii din urmă războiului în valoare de \$8 miliarde de la țările aliate cu aceasta... și în același timp avea de plătit datorii de peste \$54 miliarde. Majoritatea acestor datorii de război și reconstrucții au fost reduse drastic după 1920, dar rezultatul net pentru Anglia a fost o schimbare drastică în raport cu Statele Unite.

Organizarea economică globală a fost modificată în alte feluri. Zonele mai înapoiate din Europa și întreaga lume a fost industrializată la un grad așa de avansat, încât nu doreau să decadă într-o poziție în care vor fi nevoiți să obțină produse de la Anglia, Germania și Statele Unite în schimbul materiilor prime și a produselor alimentare. Acest refuz a devenit mai dureros pentru ambele părți deoarece zonele mai înapoiate au crescut producția de materii prime și alimente așa de mult încât per total nu puteau fi vândute chiar dacă ar fi fost dispuși să cumpere toate produsele industriale din perioada dinaintea războiului.

A rezultat apoi o situație în care toate țările erau disperate să vândă dar ezitau să cumpere, și au căutat să realizeze aceste scopuri incompatibile reciproc, prin stabilirea de subvenții și recompense pentru exporturi, cu rezultate dezastruase pentru comerțul global.

Singura soluție rezonabilă pentru aceasta problemă legată de capacitatea de producție excesivă ar fi fost creșterea substanțială a standardului de viață, dar prin aceasta era necesară o realocare fundamentală a venitului național, astfel încât cererile produselor din capacitatea excedentară să meargă la acele mase dornice să consume. O astfel de reformă a fost respinsă de către grupurile conducătoare atât în țările „avansate” cât și în țările „înapoiate”, așadar astfel de soluții au fost adoptate doar în câteva țări.

Sistemul de plăți internațional în rigoare ... a funcționat înainte de 1914 „schiopătând”, și practic a încetat să mai funcționeze după 1930. Cauza principală al acestor factori a fost că nici bunurile nici banii nu s-au supus forțelor economice și nu s-au mișcat ca în trecut în zonele în care fiecare era cel mai valoros. Rezultatul final a fost o distribuție foarte disproporționată a aurului, o condiție ce a devenit acută după 1928 și care până în 1933 a forțat majoritatea țărilor să renunțe la moneda cu acoperire în aur. **Notă: În Romania o astfel de lege a intrat în rigoare prin [LEGEA Nr. 284 din 15 august 1947](#)**

Puterile Monetare caută să Creeze un Sistem Global de Control Financiar în Mâini Private Capabil să Domine Fiecare Națiune de pe Pământ.

Puterile capitalismului financiar a avut un scop proiectat în viitor să creeze un sistem de control financiar global, în mâinile private capabile să domine sistemul polic al fiecărei țări și economia globala ca un întreg. Acest sistem va avea să fie controlat într-o manieră feudală de către bancile centrale din lume ce acționează la unison, prin aranjamente private stabilite prin

întâlniri private și conferințe. Vârful acestui sistem va avea să fie **Banca Reglementelor Internaționale** din Basel, Elveția, o bancă privată deținută și controlată de bancile centrale din toate țările care sunt de fapt corporații private.

Fiecare bancă centrală, în mâinile unor indivizi precum Montagu Norman ce controla Banca Angliei, Benjamin Strong ce controla Banca Rezerva Federală din New York, Charles Rist ce controla Banca Franței, și Hjalmar Schacht ce controla Reichbank, căutau să domine guvernele acestor țări prin controlul împrumuturilor de trezorerie, pentru a manipula schimburile externe, pentru a influența nivelul activităților economice în fiecare țară, și pentru a influența politicienii cooperanți prin recompense economice ulterioare în domeniul afacerilor deținute de aceștia.

În fiecare țară puterile bancilor centrale se bazau în mare parte pe controlul creditelor și volumul monetar. La nivel global puterile bancilor centrale se bazau în mare parte pe controlul împrumuturilor și pe fluxul depozitelor de aur. În acest sistem acești „bancheri centrali” puteau mobiliza resursele pentru a se asista între ei prin Banca Reglementelor Internaționale prin care plățile între bancile centrale puteau fi făcute doar prin ajustarea balanțelor contabile.

Banca Reglementelor Internaționale ca instituție privată era deținută de șapte banci centrale și era operată de guvernatorii acestora, care împreună formau consiliul administrativ.

Banca Reglementelor Internaționale este de obicei considerată drept vârful capitalismului financiar și care își are originile în Bank of England (1694) și Banca Franței în 1803. De fapt această banca a fost înființată pentru a remedia declinul Londrei ca centru financiar global și oferea un mecanism prin care o lume care opera prin trei centre financiare principale (Londra, New York, Paris) ar fi putut funcționa ca o singură bancă.

Norman a fost Comandatul Șef al Sistemului Mondial de Control Bancar

Comandatul șef al sistemului global de control bancar a fost Montagu Norman, Guvernator al Bank of England, care a fost creată de bancherii privați într-o poziție în care era privită ca un oracol în toate chestiunile și afacerile guvernului. În Ianuarie 1924, Reginald McKenna, care a fost cancelar al **Eșicherului** 1915-1916, și în calitate de Președinte al Consiliului pentru Banca Midland, a spus acționarilor: „Mă tem ca cetățenilor de Rând nu le va face plăcere să afle că bancile pot crea, și crează bani... Și cei ce controlează creditul unei națiuni direcționează politicile guvernelor,și au la degetul mic destinul poporului.”

Poziția lui Montagu Norman a rezultat din faptul că predecesorii din guvernământ, aproape o sută la număr, au avut mandate de doi ani datorită timpurilor de criză. Dar Norman a fost în poziția de conducere pentru două-zeci și patru de ani (1920-1944). **Norman era un bărbat ciudat a cărui viziune mentală era una de isterie suprimate cu succes sau chiar paranoia. El nu a avut nevoie de guverne și îi era teamă de democrație. Pentru el ambele păreau să fie amenințări pentru sistemul bancar privat. Având o voință puternică, neobosit și nemilos, el și-a văzut viața precum o luptă cu pumnale și cape împotriva forțelor „banilor sănătoși”.**

Norman a reconstruit Bank of England ca o fortăreață gata să se apere împotriva unei revolte populare, cu rezervele de aur ascunse adânc sub pământ și care puteau fi accesate prin simpla apăsare a unui buton de pe biroul guvernatorului.

Norman a avut un coleg devotat, Benjamin Strong, primul guvernator al Bancii Rezerva Federală din New York. Strong și-a devotat întreaga carieră în favoarea Bancii Morgan. El a devenit guvernatorul Băncii Federale a Rezervelor din New York, în calitate de candidat comun al lui Morgan și al lui Kuhn în 1914. Doi ani mai târziu, Strong l-a întâlnit pe Norman pentru prima oară, și au făcut o înțelegere de a lucra împreună pentru practicile financiare pe care amândoi le venerau.

În 1920, ambii erau determinați să folosească puterile financiare a Angliei și a Statelor Unite pentru a forța toate țările majore ale lumii să adopte sistemul monetar cu acoperire în aur ce va opera prin bancile centrale nestingerite de orice fel de control politic, toate chestiunile legate de finanțarea internațională fiind soluționate prin acorduri încheiate de astfel de bănci centrale fără intervenția guvernelor.

Norman și Strong erau simpli Agenți ai Bancherilor ce dețineau adevărata putere, care erau tot timpul în umbră și Operau în Secret.

Nu trebuie să trăim cu impresia că acești guvernatori bancari al bancilor centrale din toată lumea erau ei înșiși puterile substanțiale în finanțele mondiale. Pentru că de fapt, nu erau decât tehnicienii și agenții bancherilor de investiții dominanți, din țările lor, și care la fel cum erau ridicați la aceste ranguri înalte, la fel puteau fi înlăturați în orice clipă de stăpânii lor. Adevărata putere financiară globală era în mâinile acestor bancheri de investiții care rămâneau în mare parte în spatele scenei în propriile banci private ne-incorporate. În ansamblu aceștia au format un sistem cooperativ internațional și de dominație națională care era mai privat, mai puternic, și mai secret decât agenții bancilor centrale.

Această dominație a bancherilor de investiții era bazată pe controlul asupra fluxului de credite și a fondurilor de investiții în țările unde aceștia se aflau și în întreaga lume. Aceștia puteau să domine sistemele financiare și industriale din propriile lor țări prin influențarea fluxului de fonduri curente prin împrumuturi bancare, ratele de discount ale dobânzilor, și redicount-ul debitelor comerciale. Ei puteau controla guvernele prin controlul împrumuturilor guvernamentale și manipularea schimburilor valutare internaționale.

În acest sistem familia Rothschild a fost predominantă în secolul nouăsprezece și J.P Morgan care avea biroul central în New York i s-a alăturat spre sfârșitul secolului, deși tot timpul acest birou central opera ca și cum ar fi fost în Londra (de unde își avea originile sub denumirea de George Peabody și Company în 1838). Creșterea capitalismului financiar a făcut posibilă centralizarea controlului economic global și folosirea acestei puteri în beneficiul direct al finanțatorilor în detrimentul indirect a celorlalte grupuri economice.

Puterile Monetare construiesc un Plan Ingenios pentru a Crea și Controla Monopolurile Gigant

În timp ce capitalismul financiar implementa pe de o parte sistemul modern de legi și practici corporative, pe de altă parte stabilea monopoluri și carteluri. Ambele au ajutat la moartea capitalismului financiar și a facilitat trecerea controlului în mâinile noului capitalism monopolizat.

Timpul în care fiecare țară a tranziționat la capitalismul financiar și apoi la capitalismul monopolizat a depins de oferta de capital pusă în mediul economic. Acesta putea fi grabit sau încetinit de acțiunile guvernamentale. În Statele Unite încetinirea capitalismului monopolist a fost realizată prin legislația anti-monopolista, în timp ce în Germania a fost grabită prin legile influențate de cartel.

Elementul cheie pentru o astfel de tranzație se baza pe controlul fluxului monetar, în special a fondurilor de investiții (gândiți-vă la fonduri Europene în ziua de azi). Aceste metode de control, care erau în mâna bancherilor de investiții în jurul anilor 1900, erau eclipsate de alte surse de fonduri și capital precum asigurări, pensii și fonduri de investiții, și mai presus de toate de fluctuațiile rezultate din politicile fiscale ale guvernelor.

Capitolul 65- Confuzia Americana, 1945-1850

Există, și a existat de cel puțin o generație o rețea internațională de Anglofili care oprează într-o anumită măsură, într-un mod pe care Dreapta radicală l-ar fi considerat Comunist. De fapt această rețea, pe care am putea să o identificăm drept Grupurile Mesei Rotunde, nu avea nici o aversiune de a coopera cu Comuniștii, sau orice alt grup, și deseori chiar cooperau cu aceștia.

Știu despre aceste operațiuni ale acestei rețele deoarece am studiat-o pentru douăzeci de ani și mi-a fost permis pentru doi ani, în anii 1960, să îi examinez documentele și înregistrările secrete. Nu am nici o aversiune față de această rețea sau față de scopurile sale și am fost mare parte din viața mea foarte aproape de aceasta cât și de instrumentațiile acesteia. Am avut obiecții atât în trecut cât și în prezent legat de câteva din politicile acestora... dar în general principala mea opinie este că aceasta rețea dorește să rămână anonimă, și consider că rolul acesteia este destul de semnificativ pentru a fi cunoscut.

Grupurile Meselor Rotunde au avut un rol foarte semnificativ în istoria Statelor Unite

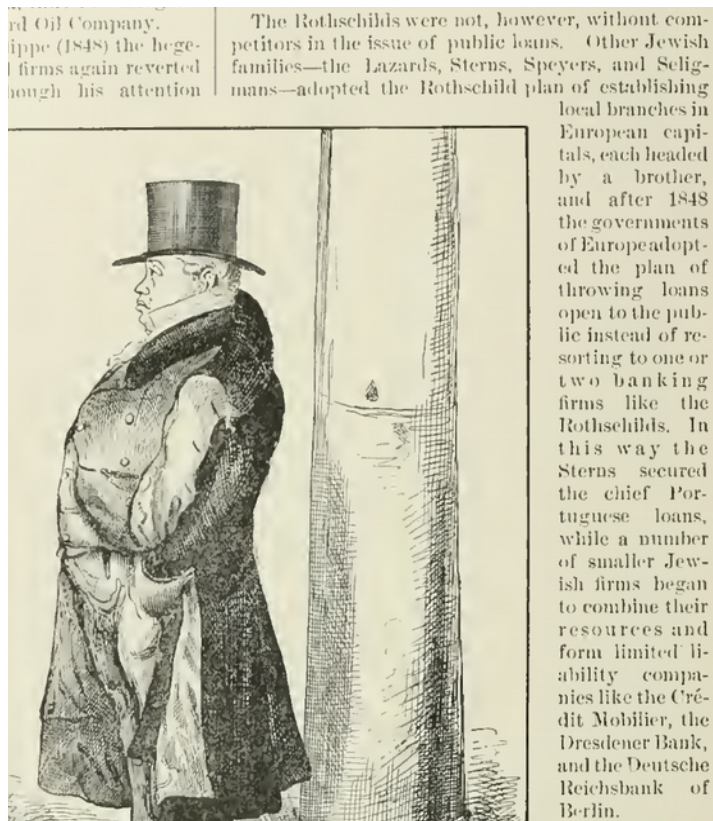
Grupurile Meselor Rotunde au fost menționate în această carte de câteva ori, în special în conexiune cu formarea Commonwealth-ului Britanic. Latura Americana al acestei organizații a jucat un rol semnificativ în istoria Statelor Unite.

Grupurile Meselor Rotunde erau discuții semisecrete și grupuri de influență organizate de către **Lionel Curtis**, Philip H. Kerr și Sir. William S. Marris în 1908-1911. Acestea erau făcute în numele Lordului Milner, Fiduciarul dominant al Trust-ului Rhodes între 1905-1925. Scopul

original al acestor grupuri a fost să federalizeze lumea vorbitoare de Engleză în limitele liniilor stabilite de Cecil Rhodes (1853-1902) și William T. Stead (1849-1912), și resursele financiare au venit original din Trust-ul Rhodes.

În 1915 grupurile Mesei Rotunde existau deja în șapte țări, incluzând Anglia, Africa de Sud, Canada, Australia, Noua Zeelandă, India și în grupuri mai restrânse în Statele Unite. Liderii acestui grup erau: Milner, urmat de Curtis (1872-1955), Robert H., Lord Brand (cumnat al Lady Astor), Adam D. Marris fiul succesorului lui Sir. William și Brand, care a fost directorul **Lazard** Brothers bank.

Notă: „Rothschild nu erau, însă fără competitori în emisiunea de împrumuturi publice. Alte familii evreiești – **Lazard, Stern, Speyers** și Seligman – au adoptat planul Rothschild de a stabili filiale bancare în capitalele Europene fiecare având la conducere unul din frații acestora, și după 1848 guvernele Europene au adoptat planul de a contracta împrumuturi deschise public în loc să apeleze la unul sau doua firme bancare precum bancile Rothschild. Astfel Stern au asigurat împrumuturile din Portugalia, în timp ce un număr de firme evreiești mai mici au început să își combine resursele pentru a forma Societăți cu Răspundere Limitată precum **Crédit Mobilier, the Dresdener Bank, și Deutsche Reichsbank/Berlin** ” [Enciclopedia Evreiască volumul 10](#)

Milner a devenit director al unor banci importante precum London Joint Stock Bank . A devenit o mare putere politică și financiară în Anglia, având discipoli plasați strategic în Anglia în locații semnificative precum ziarele The Times, The Observer, directoratul fraților Lazard, diferite poziții administrative, și chiar poziții Governamentale. Ramificările erau exinse în politică, finanțe, universități precum Oxford, servicii civile, și fundații scutite de taxe.

Filiala Americană al acestui „Stabiliment Englez” și-a extins influneța prin cinci ziare Americane (The New York Times, New York Herald Tribune, Christian Science Monitor, Washington Post și Boston Evening Transcript).

Această dublă rețea internațională în care se formau grupurile semisecrete sau nucleu secret al Institutului de Afaceri Internațional a fost extins într-o a treia rețea în 1925, organizată de aceeași oameni pentru aceleași motive. Noile țări care în care această a treia rețea a fost extinsă erau China,

Japonia, Olanda, Rusia Sovietică, Canada, Australia și Noua Zeelandă. Finanțările veneau de la aceleași grupuri de bancheri internaționali și de la firmele comerciale și industriale subsidiare.

Capitolul 77 – Concluzie

Tragedie și Speranță? Tragedia perioadei prezentate în această sumar al cărții lui Carroll Quigley este foarte clară, dar speranța pare să fie dubioasă pentru mulți. Doar timpul va arăta dacă speranța pe care autorul pare să o vadă în viitor chiar există sau este rezultatul unei observații greșite sau o amăgire.

Istoricii par să aibă dificultăți în a distinge caracteristicile prezentului, și în general preferă să își restricționeze studiile în trecut, unde evidențele sunt valabile în diferite maniere și unde perspectivele îl ajută să interpreteze evidențele. Astfel, istoricii vorbesc cu o asigurare descrescătoare a naturii și a semnificației evenimentelor pe măsură ce se apropie de proprie de prezent.

Speranța secolului douăzeci se bazează pe recunoașterea faptului că războiul și „marile depresii economice” sunt inflențate și plănuite de anumiți oameni și nu sunt necesare. Pot fi evitate în viitor dacă ne întoarcem de la caracteristicile secolului nouăspre zece ... și ne reîntoarcem la caracteristicile și virtuțile ce au fost baza societății occidentale: generozitate, compasiune, cooperare, raționament, și precauție, și găsierea adevăratului rol al vieții umane pentru iubire, spiritualitate, caritate și auto disciplină.

Avem cunoștințe destul de avansate pentru a controla creșterea populațiilor, pentru a produce bună stare și pentru a reduce sărăcia și bolile. Am putea în viitorul apropiat să știm cum să amânăm senilitatea și moartea. Ar trebui să fie clar pentru cei ce au ochi să vadă că violența, exterminarea și despotismul nu rezolvă proplemele nimănui și că victoriile și cuceririle sunt înșelătoare, cel puțin când sunt în scopuri fizice și materiale. **Cel mai important lucru pe care încă nu îl stăpânim este că nu știm cum să formăm copii într-o manieră matură ca niște adulți responsabili.**

Text adaptat de pe site-ul:

https://www.wanttoknow.info/articles/tragedy_hope_banking_money_history

Site-ul include o variantă în engleză de aproximativ 128 de pagini. Apăsa-ți [aici](#) pentru a citi această variantă extinsă. Cartea poate fi achiziționată [aici](#).

Pentru mai multe informații similare vizitați <http://constiintacolectiva.net/>

